

Kendini Bana Sevdirmedin ki

– GürhanGürses · 20 Mart 2020

Kendini bana sevdirmedin ki!

Gözlerim hasret kaldı gözlerine, ellerim ellerine, sesim sesine ve nefesim nefesine... Bu ne demektir biliyor musun? Göğüne karışmak istedim, gökkuşağında bir renk olmak istedim. Kanına karışmak, damarlarında dolaşmak... Ve kalbine hapsolmek... Göğsüne başımı koyup uyumak ve gönlüne ikamet edip kalmak... Olmadı hiç.

Şah damarım olmanı isterdim.

Nefessiz kaldığımda keseceğim...

Bu nasıl bir hasretliktir?

Yürek dayanır mı?

Bir bez parçası gibi yırtılmaz mı sanırsın?

Bir kâğıt gibi tutuşmaz mı bilirsin?

Bir cam gibi kırılmaz mı zannedersin?

Allah'ın bir günü deseydin usulca bana "Seni seviyorum" diye. Bak nasıl mutlu olurdum o zaman. Gökte uçan kuşlardan beter uçardım. Çiçeklerden daha güzel kokardım. Sulardan daha berrak akardım. Sırf bir "seviyorum" için kalkıp ömrümü verirdim sana. Gözümü kırpmadan severdim. Canımı hiçe sayarak uğruna her şeyimi feda ederek...

Nasıl da boy boy severdim seni.

Salkım saçak açardım sana yüreğimi.

Ele güne karşı deli gibi severdim.

Vahşi bir at gibi koşardım düzlüklerinde kalbinin.

Gözlerinin derinliklerinde açardım bir çiçek gibi taze taze.

İç tasvirim budur işte.

Az bile.

Kifayetsiz.

Neler çektiğimi akledemezsin?

Geceleri nasıl birbirine bağladığımı ve sabahları nasıl zor ettiğimi...

Saatin her saniyesinin nasıl da balyoz etkisi yaptığını...

Karanlığın her tonunu nasıl da ezberlediğimi...

İçimin her karışı çöle dönerken bir damlacık da olsa yağmurunu bekledim. Hiç ıslatmadın ama hiç yağmadın. Şemsiyesizdim sana.

Kuraktım.

Bulanıktım.

Bunalımdım.

Puslu bir hava gibiydim, net göremiyordum seni.

Flu bir yalnızlığın içindeydin boydan boya.

Ağzıma kadar hüznle doluydum.

Kendini bana hiç sevdirmedin ki! Yanında istemedin beni asla. Mutlu olmadın benimle. Emanet durdum hep... Bir yama gibiydim ömründe. Bu psikolojiyi yaşadın mı sen? Kıyısında kaldım bir gölün lakin bir damla suyunu içemedim. Oruç gibiydin bana ama iftarım yoktu. Aç ve susuz kaldın mı sen hiç birine? Ona bir türlü intisap edemediğin oldu mu? Yanında ama sana kalp olarak uzak... Çay var ama buz gibi... Sevdiğin vara ama zerrece sevilmediğin. Ah çeksem dağlar erir, ağlasam gözyaşım âlemi sele verir. Yumruklasam dağ tuz buz olur.

Buzlu bir cama dirsek atar gibi sevdim seni.

Sen derin bir kesik oldun bana.

Dikiş tutmadım.

Çok sevmek istedim seni. Çiçek toplamak istedim seninle. Saçlarına rüzgârı takmak istedim. Gözlerine bakıp dalmak istedim. Aynı fincanın aynı tarafından kahve içmek istedim. Hiçbirini yapamadım ama. Gece yarısı bir filmi seyretmek... Aynı şarkıyı mırıldanmak... Aynı sakızı çiğnemek... Aynı tişörtleri giymek sadece özlemlerimde kaldı. Gözleri sevilmede kalmış bir adam düşün... Koca bir dağın erimesi... Bir yanardağın sönmesi... Bir okyanusun kuruması... Aklın almıyor değil mi? İzanın kabullenmiyor. Ama öyle...

Kendini bana hiç sevdirmedin ki! Güzel bakmadın. Kelimelerin hırçındı. Tavrın soğuktu. Yaz günü zemheriydin. Ovada yalçın kayalıktın. Baharda kuru bir daldın. Hangi yöne gitsem yokluğunun soğuk yüzüyle muhatap oluyorum. Ne kadar sensizlik var bu dünyada? Nasıl bir sensizliğe düşmüşüm de dibi yok?

Hiç sevmedin değil mi?

Azıcık da mı?